Θεραπείες ασθενών από τον Γέροντα Παΐσιο (Ιερομόναχος Ισαάκ)

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 12 Ιουλίου, 2021

Ο κ. Ε. Α. οδοντίατρος από την Θεσσαλονίκη, διηγήθηκε τα εξής: «Ήμουν στενοχωρημένος, διότι τα παιδιά μου ήταν και τα δυο άρρωστα. Πήγα στο Όρος να δω τον παππούλη (π. Παΐσιο). Έξω από το Κελλί του περίμεναν πολλοί. Ύστερα από λίγο άνοιξε η πόρτα και εμφανίσθηκε. Είπε: "Παλληκάρια, ένα με δυο λεπτά θα σας βλέπω, όχι παραπάνω...".

»Στον τέταρτο γύρισε και μου είπε: "Έλα, Ευάγγελε....", χωρίς να με ξέρη, πρώτη φορά πήγαινα. Πήγα λοιπόν και του είπα: "Παππούλη, εμένα δεν μου φθάνουν δυο λεπτά. Χρειάζομαι πολλή ώρα, διότι είμαι πολύ στενοχωρημένος. Ήρθα να σας πω ότι θα κάψω τρεις Εκκλησίες. Πες στον Θεούλη να πάψη να χτυπά τα παιδιά μου. Τι τον έκαναν;".

»Με άκουσε προσεκτικά και για δεύτερη φορά με αποκάλεσε με το όνομά μου, χωρίς να το γνωρίζη:

– Άκουσε, Ευάγγελε. Τα παιδιά σου θα γίνουν καλά.

»Μετά μου χάρισε ένα Σταυρό χειροποίητο δικό του, με Λείψανα του αγίου Αρσενίου. Έτσι ήταν η πρώτη μου γνωριμία με τον αγαπημένο μου παππούλη.

»Η κόρη μου είχε ψωρίαση. Κάθε δυο-τρεις ημέρες το κορμάκι της γινόταν από πάνω μέχρι κάτω σαν του φιδιού. Είχαν περάσει 15 ημέρες από την πρώτη μου επίσκεψη και δεν είχαν εμφανισθή καθόλου τα σημάδια της ασθενείας της, εκτός από ένα σπυράκι στο γόνατο. Πήρα μαζί μου μια πετσέτα και ξαναπήγα στο Όρος για να ευχαριστήσω και να πλύνω τα πόδια του παππούλη, πράγμα που φυσικά δεν δέχθηκε. Τον βρήκα να σκάβη και, πριν προλάβω να του πω τίποτε, μου είπε: "Ευάγγελε, τι ήρθες να μου πης; Ότι η κόρη σου έχει στο γόνατό της ένα σπυράκι; Ο Θεός το άφησε αυτό για να θυμάται την αρρώστια της".

»Ο γυιός μου έπασχε από χρόνιο σοβαρό νόσημα. Η έκβαση της αρρώστιας ήταν αμφίβολη. Οι γιατροί δεν έκαναν καμμιά σίγουρη πρόβλεψη.

»Την τρίτη φορά που είχα πάει στον παππούλη είχα και τον γυιο μου. Ήταν μικρό

παιδάκι. Στο Μοναστήρι όλοι οι μοναχοί που το έβλεπαν μου έλεγαν: “Γιατί κοιμάται το παιδί;”. Έτσι ήταν η έκφραση των ματιών του.

»Ο παππούλης μόλις μας είδε, είπε στον γυιο μου: “Βρε καλώς το παλληκάρι μου”. Υπήρχε ένας βράχος, πολύ βαρύς. Δοκίμασα να τον σηκώσω και δεν μπόρεσα. Ο παππούλης λέγει στον γυιο μου: “Μπορείς να σηκώσης αυτόν τον βράχο;”. Ο μικρός πήγε και τον σήκωσε. Αν είναι δυνατόν! Εκείνη την στιγμή ο παππούλης γονάτισε και ήρθε περίπου στο ίδιο ύψος με το παιδί και του είπε: “Από τώρα δεν έχεις τίποτε”.

»Εκείνη την ώρα τα ματάκια του ανοίξανε. Δεν είχε πλέον το κοιμισμένο προσωπάκι που έβλεπα σαν πατέρας επί δυο-τρία χρόνια. “Μαζί με την πέτρα που πέταξε, έφυγε και η αρρώστια του”, είπε ο παππούλης. Και πράγματι μέχρι σήμερα ο γυιός μου, δόξα τω Θεώ, είναι πολύ καλά».

***

Μαρτυρία Μ. Σ. καθηγητού: «Μια Κυριακή, ενώ βρισκόμουν στην Εκκλησία, ένιωσα ένα βάρος στο στήθος. Την επομένη επισκέφθηκα έναν καρδιολόγο και με το καρδιογράφημα που έκανα διαπιστώθηκε πως η καρδιά μου έχει κάποιο πρόβλημα. Με την προτροπή του έκανα τεστ κοπώσεως, το οποίο ήταν θετικό. Διεγνώσθη πρόβλημα στα στεφανιαία αγγεία και μου συνέστησαν για ένα χρόνο να παίρνω φάρμακα. Ύστερα έκανα τεστ κοπώσεως, το οποίο ήταν πάλι θετικό. Είδαν οι γιατροί ότι το πρόβλημα δεν ξεπερνιέται με φάρμακα και μου συνέστησαν να κάνω στεφανιογραφία. Στενοχωρέθηκα φυσικά και φοβήθηκα. Κατέφυγα στον Θεό με την προσευχή και έστειλα γράμμα για να ενημερωθή και ο Γέροντας. Μου απάντησε μέσω του π. Η. ότι θα προσευχηθή και θα πάνε όλα καλά. Πήρα θάρρος και αποφάσισα να κάνω αυτή την επικίνδυνη εξέταση, στις 5-3-92 (ν.η.).

»Κατά την ώρα της στεφανιογραφίας, ενώ ήμουν ξαπλωμένος στο χειρουργείο, ο νους μου ήταν κοντά στον Γέροντα και περιφερόταν έξω και μέσα στο Κελλί του. Η εξέταση τελείωσε και οι γιατροί φαίνονταν ικανοποιημένοι, αλλά συγχρόνως και απορούσαν. Ο γιατρός που με συνώδευσε έξω από το χειρουργείο με έβλεπε παράξενα και απορούσε. Όταν συνήλθα κάπως τον ρώτησα: “Τι έγινε γιατρέ;” Εκείνος απάντησε: “Περίεργο, η καρδιά σου έχει κάποια παραξενιά. Ενώ σίγουρα περιμέναμε να εντοπίσουμε το πρόβλημα στα στεφανιαία αγγεία, διαπιστώσαμε πως όχι μόνο πρόβλημα δεν υπάρχει, αλλά τα στεφανιαία αγγεία της καρδιάς σου είναι και ποιότητος. Αυτό δεν εξηγείται ιατρικώς παρά σαν μια παραξενιά της καρδιάς σου”.

»Του απάντησα συγκινημένος: “Γιατρέ, η καρδιά μου δεν έχει παραξενιά, αλλά η υγιής κατάστασή της είναι θαύμα που οφείλεται στις προσευχές Αγιορείτου μοναχού”».

(Από το βιβλίο: Ιερομονάχου Ισαάκ, ΒΙΟΣ ΓΕΡΟΝΤΟΣ ΠΑΪΣΙΟΥ ΤΟΥ ΑΓΙΟΡΕΙΤΟΥ, Στ’ έκδοσις, Άγιον Όρος 2008, σελ. 320)

(Πηγή ψηφ. κειμένου: koinoniaorthodoxias.org*)*